

deres Afsked ude i Forstuen sit lille Silkesjal af Skuldrene og knyttede det egenhændig om hans Hals, for at han ikke skulde forkøle sig. Hendes Kærlighed havde endnu ikke viklet sig ud af Moderlighedens Svøb, og Per lod sig uden Kny behandle som et Barn.

I hans Forhold til Svigermoderen var der ogsaa lidt efter lidt foregaaet en lykkelig Forandring. Af Hensyn til Inger havde han gjort sig megen Umage for at overvinde hendes Uvilje mod ham, hvad virkelig var i Færd med at lykkes. Han havde opdaget, at hun satte Pris paa at blive underholdt, mens hun syede, og helst paa den Maade, at der blev læst højt af en eller anden Bog fra Læsetasken. Hver Eftermiddag havde han derfor foredraget nogle Kapitler af en af de saakaldte Skolelærerromaner, som var meget yndede der i Huset; og skønt Bogen ikke morede ham, fandt han efterhaanden Behag i disse Timer, hvor han hørte sin egen Stemme sammen med Lyden af Ingers og Svigermoderens flittige Naale og det hyggelige Smaabulder henne i Kakkelovnen.

Dagen efter Helligtrekonger rejste han tilbage til København. Han turde ikke længere være borte fra sit Arbejde, og desuden havde det igen taget en slem Vending med Hofjægermesterens Sygdom. Den sidste Dag tilbragte han helt og holdent i Præstegaarden, og ved Afskeden saae han for første Gang Inger rigtig bevæget. Hun havde Taarer i Øjnene og blev ved at holde om hans Haand, som om hun daarlig kunde slippe den. Da han kørte bort, stod baade Svigerforældre og alle hans smaa Svogre og Svigerinder sammen med hende ude paa Stentrappen og vinkede, indtil Vognen var ude af Porten; og bagefter løb Inger ud i Haven og steg op paa Gærdet for herfra at tilvifte ham det sidste Farvel.

Trods alt dette var han en lille Smule skuffet. Han havde til det sidste haabet paa, at Inger vilde have bedt Forældrene om Lov til at følge med ham til Stationen. Ganske vist var Vejret koldt og blæsende; men det undrede ham alligevel, at hun slet ikke havde haft Tanke herfor. Som han nu sad der i Agestolen med den tomme Plads ved sin Side, kom han uvilkaarligt til at tænke paa Jakobe. Han mindedes et Udtryk, hun engang i et